

แม้ค่าพิพากษาในนรกก็ขึ้นอยู่กับเงิน
หากท่านมีเงินและเตรียมใจพร้อมรับผลกระทบนั้นแล้ว
ไม่ลองนำความคับแค้นของท่านมาฝากไว้ที่ร้านมิสึจิโตคู่ละครับ
เราจะดูแลให้เป็นอย่างดี
รับรองว่าจะจัดการเรียบร้อย 'ภายในหนึ่งสัปดาห์'

เจ้าของร้านมิสึจิโต มิวะ โทคิฟูมิ

บทที่ 1 ดิโอะฮิเมะ

ร้านค้าเรียงรายกันแออัดเต็มริมถนนแคบๆ

มีทั้งร้านอสังหาริมทรัพย์ขนาดเล็ก ร้านเสริมสวยที่ไม่รู้ว่าสีลูกค้าเข้าหรือไม่ ร้านขายปลาที่ปล่อยน้ำเจิ่งนองทางเดิน และในระหว่างร้านเก่าๆ เหล่านั้นก็มีร้านสะดวกซื้อหรือร้านพาสต์ฟู้ดใหม่เอี่ยม ร้านโทรศัพท์มือถือแทรกปะปนอยู่ แลดูไม่เข้าพวกนัก เป็นย่านการค้าซึ่งมีอยู่ดาษดื่น

เมื่อเลี้ยวเข้าไปในซอยแคบซอยหนึ่ง เลี้ยวไปอีกสามสี่หัวมุมจนถึงซอยด้านหลังก็จะพบร้านนั้น

มันเป็นร้านชั้นเดียวแบบญี่ปุ่น ด้านนอกวางม้านั่งยาวหุ้มผ้าแดงเหมือนร้านน้ำชาที่ปรากฏในหนังสือของคุณุค กระเบื้องสีดำประดับอยู่บนผนังสีขาว ต้นซุงหรือต้นฮิโนกิก้านยาวปักอยู่เหนือกระเบื้อง บนป้ายที่ไม่รู้ว่าทำมาจากวัสดุอะไรมีชื่อร้านเขียนว่า 'มิสึจิโด'

บานประตูเปิดกว้างแสดงให้เห็นว่าร้านเปิดทำการ ทว่าในร้านซึ่งอวลกลิ่นหอมเป็นเอกลักษณ์กลับปราศจากเงาของลูกค้า เมื่อก้าวเข้าประตูหน้าไปก็将会เห็นชายใส่สูทดำนั่งขัดสมาธิอยู่

ชายคนดังกล่าวคาดว่าอายุคงราวๆ สามสิบปี เส้นผมสีดำสยายไปด้านหลัง

ลวกๆ คาบบุหรี่ติดปาก

เมื่อเปิดริมฝีปากบางพ่นควันบุหรี่ออกมา มิวะ โทคิฟุมิก็หรี่ตาที่ชวนให้นึกถึงอสรพิษลง ชื่อของคนผู้นี้คือ 'โทคิฟุมิ' ไม่ใช่ 'ทัตสึฟุมิ' สำหรับเขาแล้วไม่มีอะไรที่ทำให้อารมณ์เสียยิ่งกว่ามีคนอื่นอ่านชื่อของตนผิด ดังนั้นจึงต้องระวังให้มาก

โทคิฟุมิคิบบุหรี่ไว้ระหว่างนิ้วยาววุดไปนก่อนจะทิ่มมันลงในที่เขียนบุหรี่อย่างไม่ปราณี

"ว่าแต่"

หลังจากระบายลมหายใจอย่างเกียจคร้านหนึ่งเฮือก เขาก็หันไปพูดกับปากกระบอกโทรศัพท์

"ชายในรูปนี้คือชื่อเอนากะ ทาคายูกิไม่ผิดแน่ะครับ"

"ค่ะ"

เสียงที่ตอบกลับมาฟังดูเป็นเสียงท้ออ่อนระโหยของผู้หญิง แม้เสียงอ่อนล้านั้นจะฟังดูร่วงโรย แต่หากอายุที่แจ่มใสไม่ใชของปลอม หล่อนก็คงจะเป็นหญิงสาว

โทคิฟุมิกระแทกนิ้วลงบนรูปถ่ายที่กระจัดกระจายอยู่บนเสื้อพลางเงี่ยหูฟังเสียงคู่สนทนา

"แต่จะดีจริงหรือครับ มาจ้างเราก็คงเท่ากับต้องแบกรับผลกระทบนั้น ผมว่าปล่อยให้ดำเนินกรตามกฎหมายไปก็ได้"

เขาลองแหงดู แต่อีกฝ่ายปฏิเสธอย่างชัดเจนว่า "ไม่ค่ะ" โดยไม่มีที่ท่าลังเล

ดูเหมือนหล่อนไม่คิดจะพูดมากกว่านี้จึงนั่งเงียบไป โทคิฟุมิได้แต่ลอบถอนหายใจแล้วตอบด้วยเสียงที่ร่าเริงขึ้นกว่าเดิม

"โอนเงินมัดจำเข้ามาเมื่อไร ผมจะจัดการให้เรียบร้อยภายในหนึ่งสัปดาห์ รอรับรายงานแล้วกันครับ"

"ตกลงรับทำคดีนี้สินะครับ คุณน้าโทคิฟุมิ"

8 นักรับจ้างล้างแค้น 1

"ช่วยไม่ได้นี่ นาสงสาร เจ้าบ่าวหนีไปในวันแต่งงานหลังจากโดน ปอกลอกหมดตัวแล้วนะ"

โอคายามะ ทาโรมองสภาพหน้าชายที่เท่าแขนกับที่วางแขนข้างกาย พลางสูบบุหรี่แล้ว ใบหน้ารักสงบนั้นก็ตึงขึ้นเล็กน้อย เลื้อยสูทสีดำที่พาดไว้ บนไหล่หน้าจะเป็นยี่ห้อยื่นสูง ถึงจะใส่เงินเอนกก็ไม่ปรากฏรอยยับ

มิวะ โทคิฟุมิผู้มีศักดิ์เป็นน้าเป็นน้องชายของแม่ทาโร

ตระกูลมิวะถือเป็นตระกูลซึ่งหาเลี้ยงชีพด้วยอาชีพพิเศษ ไม่ว่าจะเป็ นอนเมียวจิ คนทรง มิโกะมาตั้งแต่สมัยโบราณ จนบัดนี้พี่น้องตระกูลมิวะ รวมถึงโทคิฟุมิก็ทำงานเป็นอิชิโกะ* หมอยา นักล้างแค้น ต่างคนต่างก็แสดง ความสามารถอยู่ในขอบข่ายที่ตนถนัด

แม่ของทาโรจะเป็นลูกสาวคนโต แต่กลับเป็นเพียงคนเดียวในหมู่ พี่น้องที่ไม่ได้รับสืบทอด 'คุณลักษณะ' เช่นนั้นจากตระกูล หลังจากแต่ง เข้าตระกูลโอคายามะก็ช่วยสามีบริหารกิจการร้านนำเข้าสินค้าจิปาตะ ตอนนี้อยู่ไปต่างประเทศอยู่ ทาโรไปมหาวิทยาลัยจากบ้านน้าชายใกล้กว่า เขาจึงมาฝากตัวอยู่บ้านโทคิฟุมิด้วยเหตุผลทางครอบครัวด้วยประการฉะนี้

แต่กระนั้นเด็กหนุ่มก็เป็นถึงนักศึกษา จะใช้ชีวิตห่างไกลพ่อแม่ก็ยอม ทำได้ มิหนำซ้ำทาโรมักจะช่วยงานบ้านมาตลอดตั้งแต่เด็ก เทียบกับคนรุ่น เดียวกันแล้วเขาทำอาหารเก่ง อีกทั้งทำงานบ้านได้คล่องแคล่วกว่ากันมาก ซึ่งขณะนี้ทาโรก็กำลังทำหน้าที่คว่ำหมัดใส่ผู้เป็นน้าที่นั่งสูบบุหรี่พร้อมกับ พับผ้าที่เพิ่งเก็บจากราว

ตามคำของแม่ คนที่ได้ชื่อว่าเป็นเด็กมีปัญหามากที่สุดในพื้นที่ของตระกูล มิวะด้วยกันคือโทคิฟุมิผู้นี้ แม้เขาจะเป็นลูกคนสุดท้องในสี่พี่น้อง แต่ก็เป็ นคนที่ได้รับสืบทอดคุณลักษณะพิเศษของตระกูลมิวะแรงกล้าที่สุด ไม่ว่าจะ เป็นขอบข่ายที่เหล่าพี่น้องแต่ละคนแสดงความสามารถให้ปรากฏ เช่น นอนเมียวจิ คาถาอาคม สมุนไพร เข้าทรง เขามีความซำซางอย่างยิ่งและ แสดงให้เห็นถึงพรสวรรค์ที่เหนือล้ำไม่น้อยไปกว่ากัน

* คำเรียกมิโกะประเภทหนึ่ง

ใช่แล้ว พรสวรรค์

สิ่งที่น่ารังเกียจของมิวะ โทคิฟุมิก็คือเขาเป็นคนที่อยู่มาด้วยพรสวรรค์ล้วนๆ ไม่เกี่ยวกับความพยายามแม้แต่น้อย ดูเหมือนคนรอบข้างยังลือกันเงิบๆ ว่าเขาเป็นผู้มีพรสวรรค์สูงสุดตั้งแต่ตระกูลมิวะถือกำเนิดมา เจ้าตัวเองก็ดูจะภูมิใจกับพรสวรรค์ของตัวเองอย่างยิ่ง จึงยากจะบอกได้ว่าเขาเป็นคนที่นิสัยดี

ชายหนุ่มเป็นคนเย่อหยิ่ง แถมยังรักเงินเป็นที่สุด หรือไม่ก็เรียกว่างกเงิน อาจจะถูกกว่า ครั้งหนึ่งทาโรเคยลอบเปิดดูสมุดบัญชีของหน้าชาย จำนวนเงินที่บันทึกอยู่ชวนให้คิดว่าตัวเองกำลังตาลายเห็นภาพหลอน มือไม้สั่น นั่นเป็นเงินที่หาไม่ได้ด้วยวิธีสุจริตแน่ ตอนนี้อะเขาก็ยังจำได้ดี

ทว่าโทคิฟุมิกลับไร้ซึ่งความสามารถในการมีชีวิตอยู่
ความจริง...แม้ไม่ได้เป็นห่วงเรา แต่ห่วงการใช้ชีวิตของคุณหน้าต่างหาก
ทาโรหยิบผ้าขนหนูที่พับแล้วมากองซ้อนกันพลางถอนหายใจหนักหน่วง
แม่ของทาโรทิ้งรักทั้งห่วงน้องชายคนเล็กผู้ไม่เอาถ่าน จึงส่งทาโรมา
ในฐานะผู้สังเกตการณ์ควมผู้ช่วยงานบ้าน แต่เจ้าตัวกลับรู้สึกว่าการงาน
เป็นภาระ

"พูดมาได้นะครับว่านางสงสาร ใจไม่เคยคิดแบบนั้นเลยแท้ๆ"

เขายื่นมือไปยังเสื้อเชิ้ตขาวก่อนจะไล่สายตาไปตามกองเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะกินข้าว

ซีเอนากะ ทาคายูกิ นี่คือชื่อของชายในรูปถ่าย แม้เจ้าตัวจะยืมหวานแต่ก็มีใบหน้าเหลวไหลชวนให้รังเกียจอย่างบอกไม่ถูก คนผู้นี้เป็นนักด้อมตุน หลอกแต่งงานที่ดูจะได้เงินไปไม่น้อย หน้าชายคงจะตกลงรับการทำงานเพราะสนใจเงินของเขา

นอกจากมีลิจิดอเป็นร้านขายยาจีนและของจิปาตะ มีแต่ของแปลกประหลาดพิสดาร ทั้งยาที่ญาติที่เชียงใหม่ส่งมาให้ ยันต์หรือน้ำหอมที่สรรพคุณไม่แน่ชัด บรรพบุรุษของตระกูลมิวะตั้งร้านนี้มาตั้งแต่ช่วงกลางสมัยเอโดะ โทคิฟุมิถือเป็นเจ้าของร้านรุ่นที่สี่สิบ สมัยก่อนการค้าก็รุ่งเรืองดี แต่ตอนนี้

10 นักรับจ้างล้างแค้น 1

ยากจะพูดเช่นนั้นได้

แล้วเหตุใดร้านมิลีจิโด้จึงสืบทอดมาถึงสมัยของโทคิฟุมีนะหรือนั้นเป็นเพราะร้านมิลีจิโด้ยังมีอีกโฉมหน้าหนึ่งซึ่งเป็นรายได้หลักของร้านมาตั้งแต่อดีต

นักรับจ้าง...

ตรงข้ามกับกิจการหน้าร้านที่มีลูกค้าน้อย กิจการทางนีกลับมีความต้องการไม่ขาดสายตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แม้ไม่อาจโฆษณาออกหน้าออกตา แต่ร้านกลับคงอยู่ในเสี่ยงกระชิบกระชาบตามข่าวลือของผู้คน

ความเคียดแค้น ความอาฆาต ความโกรธเกรี้ยว ความเศร้าโศกอันไม่อาจหาที่ระบาย ผู้คนจำนวนไม่น้อยเก็บกอดความรู้สึกด้านลบเช่นนี้และหาทางติดต่อร้านมิลีจิโด้ราวกับถูกดึงดูดเพื่อระบายความรู้สึกในใจ โดยจ่ายค่าจ้างจำนวนมหาศาลให้เจ้าของร้านมิลีจิโด้

"ความแค้นของผู้หญิงนี้น่ากลัวแฮะ" โทคิฟุมีพูดเยาะอย่างไม่มีใส่ใจ เมื่อทาโร่ชำเลืองมอง โทคิฟุมีก็หรีตาเฉียบคมลงพลางยิ้ม ริมฝีปากที่แย้มออกส่งควีนบุหรี่ยลลวยอ้อยอิ่ง

"มีหลักฐานกับเอกสารขนาดนี้ถือว่าสมบูรณ์แบบแล้ว ถ้าฟ้องก็ชนะขาด แต่เจ้าทุกข์บอกว่าแค่การตัดสินโทษของศาลยังไม่พอ"

"งั้นหรือครับ" ทาโร่ตอบกลับไปสั้นๆ

โทคิฟุมีเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ

"อะไรกัน เย็นชาจริงนะ"

"ผมไม่สนใจงานของคุณหน้าหรือครับ"

ไม่เชิงว่าไม่สนใจ ใจจริงก็คือเขาไม่อยากเข้าไปเกี่ยวข้องกับต่างหาก

ทาโร่เกิดมาจากแม่ผู้รู้คุณลักษณะพิเศษ เต็มโตมาโดยไม่เคยเกี่ยวข้องกับตระกูลมิวะ สำหรับเขาแล้วกิจวัตรประจำวันของหน้าชายตรงหน้าประหลาดเกินไป ที่สำคัญคือการแก้แค้นนั้นไม่ใช่สิ่งที่

แน่นอนว่าทาโร่รู้สึกหวาดกลัวจนเย็นสันหลังวาบต่อความรู้สึกที่เรียก

ว่าความอาฆาตแค้น แต่เด็กหนุ่มกลับรู้สึกเกลียดชังยิ่งกว่า ทั้งผู้ที่สามารถ
ทำร้ายคนอื่นด้วยความละโมภ ผู้ที่เลือกจูดจับอันไร้ทางออกที่เรียกว่าการ
แก้แค้น และโทคิฟุมิผู้เข้าไปแทรกแซงระหว่างทั้งสองด้วยความกระตือรือร้น
แต่คิดแบบนี้ก็คงเหมือนดูถูกคนอื่น

ทาโร่ส่ายหัวลบความคิดนั้นไป ช่วยไม่ได้ที่เขาจะผลอดอนหายใจโดย
ไม่รู้ตัว

โทคิฟุมิขยับหูร่งกับที่เขี่ยบุหรี่โดยไม่สนใจ เมื่อมาเจอคนสูบบุหรี่หนัก
อย่างเขา ที่เขี่ยบุหรี่ซึ่งทำด้วยอัญมณีซาร์โคเน็กซ์ก็พุนไปด้วยกำนุหรี่ในชั่ว
พริบตา ลวดลายสีแดงสลักขางามวิจิตรที่ตั้งดูคล้ายตาผู้พบเห็นถูกกลบด้วย
ซีเด้าและกำนุหรี่หมดสิ้น กลิ่นหอมของถ่านขาวที่ดูเหมือนจูดเพื่อกลบกลิ่นอับ
และกลิ่นบุหรี่อบอวลผสมปนเป ก่อให้เกิดกลิ่นประหลาดยากจะแยกแยะ

"คราวหลังซื้อที่ดับกลิ่นมาไว้ดีกว่า"

ทาโร่พึมพำขณะยกกองผ้าที่พับเสร็จแล้วขึ้น ต้องรีบเก็บให้เสร็จก่อน
ผ้าจะติดกลิ่นประหลาดนี้

"นี่ ทาโร่จัง" โทคิฟุมิเรียกทาโร่ที่กำลังลุกขึ้นยืน

"อะไรครับคุณหน้า"

"ช่วยเป็นเด็กดีไปซื้อของให้หน่อยได้มั๊ย"

โทคิฟุมิพูดคล้ายกำลังวานเด็กเล็กๆ ไปซื้อของ คล้ายจะดูแคลนอยู่
กลายเป็น

ทาโร่ตวัดสายตามองหน้าผู้ชายเป็นเชิงคัดค้าน แต่เขาก็ต้องนึกเสียใจ
ในทันที เพราะสายตาที่สบกันนั้นราวกับอสรพิษ เขาได้แต่ยืนแข็งทื่อเหมือน
กบฏงูจ้อง รอคำพูดต่อไป

โทคิฟุมิล้วงเอาธนบัตรในกระเป๋าเสื้อออกมาหลายใบ

"ฝากไปร้านข้างๆ หน่อย"

ว่าแล้วเขาก็โยนธนบัตรลงที่แทบเท้าทาโร่

ร้านข้างๆ คือร้านหนังสือเกินเอ๋ย แม้จะขึ้นป้ายว่าเป็นร้านหนังสือเก่า
แต่ก็ทำการค้าแปลกประหลาดไม่แพ้ร้านมิสึจิโดเซนกัน

12 นักรับจ้างล้างแค้น 1

"หนังสือหรือครับ"

"ใช่ เรื่อง 'โดโจจิ' นายน่าจะรู้จักนี่"

"โดโจจิ...อันชินกับคิโยะฮิเมะสินะครับ"

เมื่อนึกถึงเนื้อหาในเรื่อง เขาก็ทำหน้าที่บึ่งออกมาอย่างโจ่งแจ้ง

"คุณน้ำนึลี่ยไม่ตึจจริง ๆ เลยนะครับ"

"ขอใจ สำหรับฉันนี่เป็นคำชม แล้วก็ฝากซื้อบุหรี่ยี่สิบซองด้วย"

"ไม่ได้ครับ คุณแม่บอกแล้วว่าห้ามสูบเยอะไข่มั้ย"

ทาโร่ปฏิเสธอย่างเฉียบขาดแล้วก็มั่วตัวลงหยิบธนบัตรที่ตกอยู่แทบเท้า จากนั้นจึงเลื่อนประตูที่ติดกับห้องข้างๆ ออก เก็บผ้าพับใส่ลิ้นชักแล้วเดินผ่านหน้าชายที่นั่งทำหน้าที่ขมขึ้นไปยังประตูหน้าบ้าน

"ให้ตายสิ เหมือนพีชดิสโกะตรงที่ไม่อยากให้เหมือนซะได้"

ทาโร่ได้ยินเสียงบ่นแว่วตามหลังมา

ฟื้นฟูปรมแดงหนา โคมไฟเพดานฉายแสงนวลตา คู่หนังสือล้วนแล้วแต่สลักเสลาวดลายละเอียด รวากับร้านขายของโบราณที่ชวนให้คิดถึงประเทศอังกฤษในยุคกลาง ทว่าชื่อของร้านนั้นคือร้านหนังสือเกินเอ๋ย

ร้านนี้ตั้งอยู่ข้างร้านมิลิจิโด เป็นร้านหนังสือเก่าอย่างเต็มภาคภูมิ

ร้านที่หน้าตาแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงสองร้านตั้งอยู่ที่นี้มาตั้งแต่สมัยกลางเอโดะและดูกลมกลืนกันได้เป็นอย่างดี บนเก้าอี้หนังสือแดงมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังนั่งขมวดคิ้วอยู่

"โดโจจิอีกแล้วหรือ ทำไมละ"

ดูเหมือนเด็กหนุ่มจะเป็นห่วงเส้นผมที่หยิกหยีองว่าจะชี้กระดก เขาจึงม้วนปลายผมขดเป็นวงเหมือนผู้หญิงขณะรับฟังทาโร่

ชื่อของเด็กหนุ่มผู้นี้คือนาจิเมะ รุริยะ เป็นเพื่อนของทาโร่ ทำงานพิเศษอยู่ที่ร้านหนังสือเกินเอ๋ย ร้านนี้มีลูกค้าน้อยพอดู ก็นหรืออาจจะยิ่งกว่าร้านมิลิจิโด แต่เจ้าของร้านดูจะอยู่สบาย ความกังวลใจประการหนึ่งของทาโร่ผู้เป็นเพื่อนก็คือเรื่องที่รุริยะมักถูกไหว่วานให้มาเฝ้าร้านจนต้องขาดเรียนที่

มหาวิทยาลัยบ่อยๆ

"เห็นว่าจะเอาไปใช้ทำงานนะ" ทาโร่ตอบเจือถอนหายใจ
งานของโทคิฟุมิคือการรับจ้างแก้แค้น ทว่ารุริยะไม่มีที่ท่าแปลกใจใน
ความเกี่ยวข้องระหว่างการแก้แค้นและหนังสือ เจ้าตัวจึงได้แต่หัวเราะแห้งๆ

"งานเธอ คุณมิวะนี่ก็ขยันทำงานไม่เปลี่ยนแปลงนะ"

ทาโร่ส่ายหัวให้เสียงที่แผ่ววพรกระทบใจปนเหนื่อยหน่ายของเพื่อน
ผู้ชายผู้นั้นไม่มีอะไรควรค่าแก่การประทับใจ

"ไม่ได้ขยันอะไรหรอก เห็นแก่เงินนะสิ แต่ไม่รู้หรอกนะว่าเอาไปใช้
อะไร"

"เก็บออมไว้เพื่อตอนแก่ตัวไง"

"เห็นหน้าฉันเป็นคนประเภทนั้นเธอ"

"...ไม่เลย"

รุริยะปฏิเสธอย่างชัดเจนหลังหยุดคิดชั่วครู่

"ตอนแก่ฉันจะไปเป็นเจ้าพ่อเงินกู้ผู้ผิดกฎหมายมากกว่า หรือไม่กี่เป็น
เจ้าพ่อโลกเบื้องหลัง"

"ฟังดูสมจริงเกินล้อเล่นนะ เลิกเหอะ"

"ฉันก็ซัดต้องระวังแล้วสิ"

ทาโร่ไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายต้องระวังอะไร เพื่อนของเขากระซิบพลางทำตัว
ลึนระริก คงไม่คิดจะชวนสนทนาเรื่องไม่เป็นมงคลต่อไปแล้วกระมัง

"อ้อ จะเอาหนังสือเรื่องโดโจจิไซมัย"

เขาเปลี่ยนเรื่องด้วยน้ำเสียงร่าเริงผิดธรรมชาติแล้วหลุดจากเก้าอี้

"จะว่าไปร้านนี้มีหนังสือเรื่องโดโจจิด้วยเธอ"

ทาโร่ถามไล่ตามหลัง ในขณะที่รุริยะเดินไประหว่างชอกแค้นๆ ของ
ชั้นหนังสือ อาจเป็นเพราะอิทธิพลเจ้าของร้านผู้มีรสนิยมด้านของโบราณ
หนังสือที่เรียงรายอยู่ในชั้นจึงเป็นตำนานต่างประเทศเสียมาก เรื่องราวแบบ
ญี่ปุ่นอย่างโดโจจิดูไม่เหมาะกับร้านนี้อาเสี่ยเลย

"มีสิ"

14 นักรับจ้างล้างแค้น 1

ตอบแล้วรุริยะก็หยุดยืน

ตรงหน้าเด็กหนุ่มมีชั้นหนังสือกันประตูกระจกหนา ประตูทั้งสองบาน มีแม่กุญแจตัวหนาคล้องไว้ ทาโรฟังเมื่อเจอบรรยากาศหนักอึ้ง เพื่อนของเขา เลือกเอากุญแจสีทองดอกเล็กจากพวงกุญแจที่ห้อยคออยู่สอดเข้าไปในแม่กุญแจโดยปราศจากอาการลังเล

เสียงแกร๊กดังก้องไปทั่วร้านอันเงียบสงบ

บานประตูทั้งสองเปิดอ้าออกราวกับบรอกอยจิ้งหะอยู่แล้ว รุริยะ พงะพร้อมกับเอามือแตะหน้าผาก

"รุริยะ! ทาโรรีบวิ่งเข้าไปหาเพื่อน เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น "เป็นอะไร หรือเปล่า"

"ไม่เป็นไร หนังสือในชั้นนี้มีแต่พวกเกรี้ยวกราดทั้งนั้น ฉันเลยโดน จิตอาวรณ์เล่นงานเอานิดหน่อย"

รุริยะตอบอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาวตามปกติแล้วเงยหน้าขึ้น ยืนมือไปดึงเอาหนังสือหุ้มปกสีแดงลงมาจากชั้นคล้ายไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"เกรี้ยวกราดเหอ..."

ทาโรเข้าใจความหมายของเพื่อน เพราะสิ่งที่รุริยะพูดสื่อความหมาย ตรงตัวตามคำพูด และมันก็เป็นเหตุผลที่งานของโทคิฟุมิจำเป็นต้องใช้ 'หนังสือ'

ร้านหนังสือเกินเอย์ ร้านหนังสือที่คิโด ริคุ เจ้าของร้านผู้สลับเป็น ผู้บริหารไม่ใช่ร้านหนังสือเก่าทั่วไป เขามีแต่หนังสือที่ 'มื่อติต' และตั้งอยู่ในช่องว่างระหว่างชีวิตประจำวันปกติและไม่ปกติ

'มื่อติต' คืออะไรนะหรือ

มันก็คือ 'จิตอาวรณ์' จะเรียกว่าความคิดคำนึงอันรุนแรงของมนุษย์ ที่ก่อตัวเป็นรูปร่างก็ได้กระมัง หนังสือมีตัวละครหลากหลาย เรื่องเหล่านั้น ดึงให้มนุษย์มีอารมณ์ร่วมได้ง่าย เช่นเดียวกับวิญญาณที่ได้ร่างเนื้อถือกำเนิด เป็นมนุษย์ หากอารมณ์หรือความคิดคำนึงได้ครอบครองภาชนะ มันก็จะ เกิดเป็นจิตอาวรณ์ อารมณ์หรือความคิดคำนึงที่ละทิ้งมนุษย์มาแล้วจะมีชีวิต

ต่อไปได้ด้วยการลิ่งสูลิ่งของ ในบรรดาสิ่งของเหล่านั้น สิ่งที่สามารถแปรเปลี่ยน เป็นจิตอวารณได้งายที่สุดก็คือหนังสือ

หนังสือ เรื่องราว ในนั้นมีภาชนะที่เรียกว่าตัวละครเตรียมไว้แล้ว ความชื่นชม ความยินดี ความโกรธเกรี้ยว ความโศกเศร้า อารมณ์ต่างๆ จะลิ่งสูตัวละครในหนังสือโดยมีฐานะเป็นวิญญาณชั่วคราว ตัวละครที่ผู้อ่าน มีอารมณ์ร่วมด้วยที่สุดจะกลายเป็นอีกคนซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นร่างแยกของตน จิตอวารณที่เกิดขึ้นจะมีชีวิตอยู่ในโลกแห่งเรื่องราวอย่างเสียบงันพลางเฝ้าตามหาผู้ที่มีอารมณ์ร่วมกับตน

ผู้ใช้ประโยชน์จากคุณสมบัติของจิตอวารณเหล่านั้นในงานคือร้าน มิสิจิโด ไมลิ โทคิฟูมิต่างหาก หน้าชายของทาโรโปรดปรานการสร้างโลกแห่ง เรื่องราวที่เชื่อมวิญญาณเหล่านี้ไว้ เรื่องราวซึ่งมีผู้ถักทอจะมีความสัมพันธ์ ของมนุษย์ตามที่พบเห็นได้ในความเป็นจริงแฝงอยู่ แต่ในโลกแห่งเรื่องราว ซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่การปราบคนพาลอภิบาลคนดีนั้น อธรรมไม่มีวันได้รับ ชัยชนะ สถานที่ที่เหมาะสมแก่การพิพากษาผู้คนที่สุดท้ายคือภายในเรื่องราว นี้คือทฤษฎีของโทคิฟูมิ ชายหนุ่มจัดแต่งเรื่องราวที่ปรากฏอยู่แล้วสร้างให้เป็นเวทีแห่งการแก้แค้น วิธีนี้ยากจะเรียกได้ว่ามีรสนิยมนต์

ปกติแล้วร้านหนังสือเกินเอ่ยจะส่งเสริมให้หนังสือที่ส่งสัญญาณหา เจ้าของใหม่และคนที่มองหางานอย่างได้พบกันอย่างเป็นทางการ นาจิมะ รุริยะเป็นผู้มีลักษณะพิเศษที่มักจะดึงเอาจิตอวารณของหนังสือเข้าหาตัวเอง เขาจึงมาเรียนวิธีการรับมือกับจิตอวารณอยู่ที่ร้านหนังสือเกินเอ่ย

ขนาดคนที่ชินกับจิตอวารณอย่างรุริยะยังพะงะเมื่อเจอหนังสือเล่มนี้ พอจินตนาการถึงความรุนแรงของความคิดคำนึงที่แฝงอยู่ในหนังสือ ทาโร ก็พลอยพะงะถอยไปก้าวหนึ่งด้วย

ความคิดคำนึงของคนเราหาได้ดังตามหมดจด ยิ่งที่ฝังลึกเป็นสีเข้่มกลับ เป็นความรู้สึกทางลบเสียมาก ด้วยเหตุนี้เรื่องราวในโลกจึงไม่ได้จบลงอย่าง มีความสุขทั้งหมด

อย่างเช่นหนังสือสีแดงในมือเพื่อน 'โตโจจิ'

16 นักรับจ้างล้างแค้น 1

โจจิ คิโยะสิ่งแห่งแคว้นนิชิมุโระ มาซาโกะมีธิดาผู้หนึ่ง ชื่อของนางคือคิโยะฮิเมะ ต่อมาวันหนึ่งคิโยะฮิเมะได้ตกหลุมรักบุรุษผู้เดินทางมาจากแคว้นโอซุนามว่าอันชิน นางลุ่มหลงในตัวเขาจนลอบไปหาอันชินถึงในห้องนอนเพื่อเรียกร้องขอสัญญา

ทว่าอันชินผู้เป็นนักบวชในศาสนาพุทธไม่อาจตอบรับความปรารถนาของคิโยะฮิเมะ เขาจึงยื่นข้อเสนอโดยกล่าวกับคิโยะฮิเมะที่คร่ำครวญขอให้เขาให้คำมั่นกับนางดังนี้

'ข้าขอทำความปรารถนาในการเดินทางแสวงบุญให้เสร็จสิ้นเสียก่อน เมื่อเดินทางกลับมา ข้าจะปฏิบัติตามความปรารถนาของท่าน บัดนี้ข้าอยู่ระหว่างการเดินทางไปให้พระที่ศาลเจ้าคุมาโนะจึงไม่อาจให้คำมั่นแก่ท่านได้ หากข้ากลับมาเยือนที่นี่เมื่อไร ข้าจะทำดังที่ท่านปรารถนาแน่'

แต่ผลลัพธ์กลับออกมาว่าสัญญานั้นไม่เป็นจริง หลังเสร็จสิ้นการสักการะที่ศาลเจ้าคุมาโนะ อันชินก็เดินทางกลับโอซุโดยไม่แวะมาหาคิโยะฮิเมะ เมื่อคิโยะฮิเมะรู้เรื่องนี้จากคนเดินทางก็โกรธอย่างยิ่ง

โสภณากรรมแสนเศร้ายังคงดำเนินต่อไป เรื่องนี้จบลงโดยไม่มีใครมีความสุขเลย

หนังสือปกแดงฉานราวโลหิตบรรจุเรื่องราวของโดโจจิ ทำให้ตัวหนังสือมีบรรยากาศขนลุกน่าสยของขวัญ เมื่อเห็นทาโรไม่ยอมยื่นมือมารับหนังสือเสียที รุริยะก็คลายสีหน้าลง

"ไม่เป็นไรหรอก ฮะ ไม่สิ ความจริงฉันถูกสั่งมาว่าห้ามขายหนังสือเล่มนี้ให้ลูกค้าธรรมดา แต่ร้านมีสิจิโตะเป็นลูกค้ารายใหญ่ รู้วิธีการของร้านเราคืออยู่แล้ว แล้วก็นะ คูสิ"

พอพลิกหนังสือก็เห็นว่าหลังปกมียันต์หน้าตาคุ้นเคยติดอยู่

"นี่ยันต์ของร้านเรานี้"

"ใช่ ยันต์อย่างแรงของคุณมิวะ เท่านี้ก็หยุดจิตอวารณได้แล้ว ถ้าไม่ดึงออกก็ปลอดภัย...มั้ง คุณคิโตะเขาว่าอย่างนั้น สำหรับจิตอวารณประเภทนี้ถ้าไม่วางมาตรการป้องกันไว้ก่อน คนอย่างฉันจะแย่นะ" รุริยะอธิบายอย่าง

ชานาญแล้วลดเสียงพูดให้เบาลง "แล้วเรื่องนี้ก็อยากให้ปิดไว้ก่อนนะ เพราะพวกเรายังต้องคบหากันในฐานะเพื่อนบ้านกันอีก ถ้าร้านมิสึจิโตมาซื้อของเราอย่างเดียวก็น่าจะไม่ดีใช่ไหมล่ะ แถมคุณมิวะก็เป็นคนใจแคบจะตาย ยันต์ที่เขাপลุกเสกก็แพงด้วย คุณเคโตะเคยพูดทำนองว่าอยากไปหาจากที่อื่นมาเหมือนกัน"

"มิน่าล่ะ"

ทาโร่ตัดสินใจพยักหน้ารับไปก่อน เขาไม่ค่อยรู้สถานการณ์ของร้านหนังสือเกินเอ๋ย แต่หากธุรกิจบูดเช่นนั้นก็น่าจะปลอดภัย อย่างน้อยเพื่อนก็เชี่ยวชาญเรื่องจิตตาวารณมากกว่าเขา

เด็กหนุ่มระบายลมหายใจเฮือกพร้อมกับถอยห่างจากชั้นหนังสือ รุริยะใส่กลอนประตูกระจกเสร็จแล้วตามกลับออกมา เมื่อมาถึงเครื่องคิดเงิน เขาก็หย่อนตัวลงบนเก้าอี้อีกครั้ง ใช้แปรงบิดปกหนังสือเบาๆ ก่อนพลิกด้านหลัง

"เอ เล่มนี้ราคาเท่าไรนะ"

มือซึ่งกำลังสำรวจราคาหยุดชะงัก

"เท่าไร"

"...ห้าหมื่น"

"ห้าหมื่นเชียวนะ แพงเหมือนกันนะ"

หากคิดว่าเป็นคือราคาหนังสือก็จัดว่าค่อนข้างแพง แต่ก็ยังแพงกว่าที่คิดไว้เสียอีก

"ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคุณหน้าโทคิฟุมิจะใช้หนังสือแพงขนาดนี้"

ทาโร่ปรับพึมพำ หน้าชายคนนั้นแค่เงินแต่ะเอียบปีใหม่หลานชาย พันเยนยังไม่อยากจะควัก

"เขาไม่มีทางไม่รู้ราคาตลาดหรอก"

"อืม คิดว่าคงรู้อยู่แล้วล่ะ"

ทาโร่ควานหาในกระเป๋า ธนบัตรที่ได้รับมามีห้าใบ ห้าหมื่นเยนพอดีเป๊ะ

"ฉันทักส่งสารเหยื่อที่ถูกเขาเลี้ยงไว้แล้วลิ ที่ยอมจ่ายแพงขนาดนี้เพราะ

18 นักรับจ้างล้างแค้น 1

ยังงี้ก็มีแหล่งให้ถอนทุนคืนอยู่แล้วมั้ง"
รูริยะยิ้มขึ้น
"คงงั้นแหละ"
ทาโรยักไหล่ขณะวางธนบัตรลงบนเก้าอี้เงิน
อย่าว่าแต่ถอนทุนคืนเลย เผลอๆ มันอาจเป็นเงินก้อนใหญ่ชนิดเงินทุน
ที่เสียไปยังเทียบไม่ได้แน่ โทคิฟูมิไม่รู้จักความเมตตาหรือการผ่อนปรนใดๆ
ไม่ลี การหาทางออกด้วยเงินคงเป็นความเมตตาของเขาแล้วกระมัง
'คำพิพากษาในนรกก็ขึ้นอยู่กับเงินนี่นะ'
ทาโรถอนหายใจพลางทวนนึกถึงคำพูดติดปากของน้ำชาย
"ทาโร่ เป็นอะไรหรือเปล่า"
"ยังงี้ฉันก็ชินแล้วละ"
"อย่าทำอะไรอันตรายนักล่ะ"
"นายพูดแบบนั้นได้หรือ"
"อย่างฉันมันเลือกไม่ได้ ถูกลากเข้าไปยุ่งด้วยเองต่างหาก!" รูริยะเบ้าปาก
ดูเหมือนทั้งสองต่างก็มีชะตาเกิดใต้ดวงดาวอาภัพ
ทาโรถอนหายใจอีกครั้ง เมื่อรับหนังสือที่ยื่นมาแล้วเขาก็หันหลังให้เพื่อน
"ไปก่อนนะ แล้วเจอกันใหม่..."
ยังไม่ทันที่ทาโรจะพูดจบ รูริยะก็ส่งเสียงซัดขึ้นมาเสียก่อน
"ฮะ จะว่าไปคุณคิดโศกฝากข้อความถึงคุณมิวะด้วย"
"ว่าไง"
เขาเหลียวหน้ากลับไป
" 'อย่าใช้เด็กของเราทำเรื่องร้ายๆ นะครับ' "
"...จะบอกให้แล้วกัน"
ถึงบอกไปก็คงแค่เบ้าหน้านั้นแหละ
ทาโรจินตนาการถึงปฏิกิริยาของอีกฝ่ายได้อย่างง่ายดาย
หลังจากตอบไปส่งๆ แล้วทาโรก็ตั้งประตูร้านเปิดออกอย่างไร้เรี่ยวแรง
บานพับส่งเสียงเอี๊ยดอาดบาดหู พอออกมาจากร้านและเหลือบตามองไปทาง

ชายก็พบโทคิฟุมิ นั่งอยู่บนม้านั่งยาวด้านนอก ฟนควันบุหรืออยู่เช่นเดิม

ตามคาด เมื่อบอกข้อความรับฝากจากเจ้าของร้านเกินเอ่ยให้โทคิฟุมิ เขาก็แค่ขมวดคิ้วได้รูปเข้าหากัน ทำหน้านิ่งไม่สบอารมณ์ ไมลิ เรียกว่าทำหน้าที่ไม่เข้าใจอาจจะถูกกว่า ก่อนจะกระซิบ

"เรื่องร้ายๆ เรอะ พุดซะเสียเสีย นี่เป็นการช่วยคนอย่างเต็มภาคภูมิแท้ๆ"

เจ้าตัวคุณจะไม่รู้สึกสำนึก

ก็กะอยู่แล้วล่ะนะ

หาไรให้ลดตกดู อย่างน้อยถ้าอีกฝ่ายรู้ตัวสักนิดคงจะดีต่อโลกกว่านี้

"คุณหน้าไม้ได้ช่วยคนสักหน่อย หาเงินต่างหาก"

เขาออกปากเตือนแม้จะรู้ว่าเปล่าประโยชน์ แต่โทคิฟุมิ ก็เพียงแค่นั่งพนลมือออกจุกอย่างอารมณ์เสีย

"ช่วยพุดว่า 'จิตวิญญาณคนทำงานรุ่งเรือง' เกอะน่า ให้อรรถกระตุ้นในการทำงานที่สร้างความขัดแย้งที่เรียกว่าการยอมเสียสละความสุขสบายเพื่อมีชีวิตต่อไปนะถือเป็นคนดีของคนญี่ปุ่นเลยไม่ใช่ไร"

"คุณหน้าไม้ทำเป็นงานอดิเรกไม่ใช่เธอ"

แล้วก็ไม่ใช้การช่วยคน แต่เป็นการหาเงินต่างหาก

หาไรจ้องเซมิง ทว่าโทคิฟุมิ กลับหรีตาลงโดยไร้ท่าที่สำนึกผิด

"สักวันหาไรจิงจะเข้าใจถึงความพิเศษของเงินเอง ในโลกนี้มีเพียงสองอย่างเท่านั้นที่วิเศษกว่าเงิน"

"มีตั้งสองอย่างเชียหรือครับ!"

หาไรตบใจจนเพลอร้องเสียงดังอย่างลืมตัว เหลือเชื่อจริงๆ ที่หน้าชายผู้บูชาเงินคนนั้นจะเห็นบางสิ่งมีค่ามากกว่าเงิน

หากคุณตาแห่งตระกูลใหญ่ พ่อของโทคิฟุมิ ได้ยินประโยคเมื่อครู่ อาจจะเป็นลมล้มตึง เขาโดนลูกชายแท้ๆ ดูกถูกเอาว่าเป็นอนเมียวจิชั้นสาม เป็นคนที่เดือดร้อนอย่างหนักด้วยนิสัยเสียและความภักดีต่อเงินจนเข้าขั้น

20 นักรับจ้างล้างแค้น 1

ผิปกติของลูกชาย

'แค่อยู่ห้องเดียวกับโทคิฟูมิ อายุขัยของท่านพ่อก็ลดลงไปหนึ่งวินาทีแล้ว
ทาโร่เองก็ระวังด้วยนะ'

นั่นเป็นคำพูดของน้ำผู้เป็นอธิโกะอยู่ที่ภูเขาโอโซเร กระทั่งในหมู่พี่น้อง
ด้วยกัน โทคิฟูมียังได้รับคำวิจารณ์เช่นนี้

เมื่อเห็นทาโร่ตกใจ โทคิฟูมิก็ก็นำหน้าไม่สบอารมณ์

"เสียมารยาท ฟังนะทาโร่ นี่เป็นคำพูดของท่านตา" โทคิฟูมิเซ็ดหน้า
ขึ้น "ท่านตาที่ว่าไม่ใช่ตาหัวแข็งของนายหอรกนะ หมายถึงตาของฉันต่างหาก"

เท่าที่ดูจากการตั้งใจพูดย้ำ ความสัมพันธ์ของเขากับพ่อคงเลวร้ายเข้า
ขั้นสิ้นหวัง โทคิฟูมียังพูดต่อไป

"เมื่อเกิดมาเป็นผู้ชายตระกูลมิวะ สิ่งที่ต้องเตรียมพร้อมใน
อนาคตมีอยู่สามอย่างด้วยกัน อย่างแรกก็คือเงิน จะทำอะไรก็ต้องใช้เงินไข้อย
อย่างเกม RPG ถ้าไม่มีเงินก็ซื้อเกราะใหม่ไม่ได้ อย่าวว่าแต่บอสใหญ่เลย จะสู้
กับพวกลูกจิ้งก็ยังไม่ลำบาก ไม่เท่าเลยสักนิด ใครจะค่าว่าเป็นพวกนอกรีต
ก็ช่าง การขยี้ก็ฝายให้ย่อยยับหมดสภาพด้วยอาวุธที่เหนือกว่า
นี่แหละคือลูกผู้ชาย ด้วยเหตุนี้เองที่สองก็คืออำนาจ เงินและอำนาจ
สองอย่างนี้มักถูกจับมาคู่กัน แต่ก็ไม่ผิดหรอก พวกคนที่ขมวดคิ้วดูคนที่
พูดว่า 'ต้องมีเงินและอำนาจ' ต่างหากที่เป็นผู้ติงใจมปลอมที่ไม่เข้าใจชีวิต
เป็นพวกหมาขี้แพ้ เพราะมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่นากลัวและเปี่ยมด้วยความ
อาฆาตแค้น"

คำเปรียบเปรยแปลกประหลาดนั้นยากจะชมว่าเข้าใจง่าย

"แล้วอีกอย่างล่ะครับ มีสามอย่างไม่ใช่เหรอ" ทาโร่ถามอย่างสงสัย

อาจเป็นเพราะผิปกติที่คาดว่าจะเป็นลูกชก โทคิฟูมิจึงก็ดริมฝีปาก
หน้าตาบ่งบอกว่าไม่สบายใจ

"ยังเร็วเกินไปสำหรับนาย ฉันเองกว่าจะรู้ก็ตอนอายุสี่สิบสี่แล้ว"

โทคิฟูมิทำหน้าบึ้งบ่นแล้วเมินหน้าไป

"อ้อ"

"กว่าจะถึงตอนนั้นนายซัดเกล้าความเป็นผู้ชายไปก่อนแล้วกัน"
เมื่อปิดท้ายด้วยคำสั่งสอนสมเป็นน้ำชายอย่างน่าประหลาด โทคิฟูมิ
ก็ลุกขึ้นยืนอย่างเกียจคร้าน

"ซื้อโตโจจามาแล้วใช่ไหม"

สายตาของเขาตกลงไปมองของในมือทาโร่

"ฮะ ครับ"

ทาโร่พยักหน้าแล้วยื่นหนังสือให้

มือที่ปูดโปนด้วยกระดูกดึงเอาหนังสือสีแดงฉานราวโลหิตไป โทคิฟูมิพลิก
ตรวจสอบสภาพหนังสืออย่างไม่เกรงใจ ริมฝีปากล่างเหยียดออกเหมือนกำลังยิ้ม
ความจริงทาโร่ไม่ชอบสีหน้าเช่นนั้นของน้ำชายลึกลับเท่าไรนัก ดวงตาที่หรีเรียว
ดูราวกับรู้สิ่งที่คนในโลกนี้ไม่รู้ เห็นสิ่งที่ตนไม่เห็น

เพียงสบตากับงูก็จะเปลี่ยนผู้ถูกมองให้เป็นหิน ทาโร่รู้สึกคุ้นๆ ว่าเคย
ได้ยืนตำนานจากประเทศไหนสักแห่ง และดวงตาของโทคิฟูมิก็ก็น่าให้นึกถึง
อสูรร้าย เป็นดวงตาสีนิลเย็นเยียบเคลือบด้วยพิษร้าย

โทคิฟูมิแลลั่นสีแดงเลียริมฝีปากบนของตนแล้วเรียกชื่อทาโร่ด้วย
เสียงสดใสชวนขนลุก มือฉีกยันต์ที่ติดอยู่หลังหนังสืออย่างไม่ลังเลจนทาโร่
เปลือร้อง "ฮะ" ออกมา

"ไม่เป็นไรหรือครับ"

"ไม่เป็นไรหรอก ถ้านายไม่ทำอะไรมืดหม่นแบบที่เจ้านี่ชอบล่ะก็นะ"

โทคิฟูมิยิ้มแฉะ ยัดหนังสือใส่มือทาโร่อีกครั้ง

"ส่งให้บ้านคุณซีเอนากะ จันโทรไปบอกไว้แล้ว เอาไปส่งที่ร้านขนส่ง
อินาริ"

"...ให้ผมไปเหรอ"

"ยังไงนายก็จะไปซื้อของอยู่แล้วไม่ใช่รี ถือติดมือไปด้วยนะ"

"คุณน่าจะครับ"

"ฉันจะนั่งสังเกตการณ์สบายๆ หน่อย"

ให้ตายเถอะ สบายอกสบายใจเหลือเกินนะ

22 นักรับจ้างล้างแค่น 1

ทาโรนึกบ่นหน้าชายซึ่งพูดด้วยท่าทางสบายๆ จนหน้ามันใส
คาบานะคุไรในร่างอีกา ทว่าความจริงแล้วเป็นเพียงแผ่นกระดาษโผลง
มาเกาะบ่าทาโร ชิกิ่งามิที่เบาหวิวปราศจากน้ำหนักสบตากับทาโรด้วยตาเดียว
น่าเกลียดของมัน จากนั้นร้องเสียงต่ำว่า "กา" ราวจะเลียนแบบอีกาของจริง
เป็นเชิงดูถูกมนุษย์

เด็กหนุ่มจ้องตาชิกิ่งามิกลับและกระซิบเสียงต่ำอย่างรำคาญ

"ถอยไปซะ"

"คาบานะ"

โทคิฟุมียิ้มขึ้นพลางเรียกชิกิ่งามิ อีกาตาเดียวโฉบบินขึ้นไปบนท้องฟ้า
ลีคราม

ชิกิ่งามิแสนสะดวกที่ทำงานต่างมือเท้าของหน้าชายเป็นสาเหตุอีก
ประการหนึ่งที่ทำให้เจ้าตัวไม่รู้จั๊กฟุ้งตัวเอง ทาโรอดทล้นความรู้สึกอยาก
จุดไฟเผามันให้ไหม้เกรียมแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่แทน เขาไม่อยากจะ
ตัวเองถอนหายใจไปเป็นรอบที่เท่าไรแล้ว

"ถ้าเอาแต่ถอนหายใจตั้งแต่ยังหนุ่มจะหัวล้านนะทาโรจัง"

"คิดว่าเป็นเพราะใครกันล่ะครับ!"

ทาโรถลึงตาใส่หน้าชายผู้เผยรอยยิ้มเย้ย แม้จะรู้ว่าทำไปก็คงไร้ผล

"นั่นผมไปก่อนนะครับ จะกลับก่อนถึงเวลาอาหารเย็น" ทาโรถอนหายใจ
เป็นครั้งที่สาม

ถ้าไปด้วยสก็ูเตอร์ รวมเวลาซื้อของด้วยประมาณชั่วโมงนิดๆ ก็คงพอ
เมื่อตระหนักว่าตัวเองกำลังคำนวณเวลาอยู่ในใจ เด็กหนุ่มก็ฝืนยิ้มแห้ง
คิดว่าตัวเองเหมือนแม่บ้านไม่มีผิด

"โชคดีนะ"

โทคิฟุมียิ้มน้อยๆ ขณะมองไล่หลังทาโรที่ห่างไปไกลจนเล็กจิ๋ว เขา
หยอกแรงไปนิดกระมัง แผ่นหลังของหลานชายถึงเหมือนคนกำลังนอน
ก็ไม่ใช่ว่าเกลียดหรอกนะ

หลานชายคนนั้นเหมือนพี่สาวซึ่งจัดว่าเป็นผู้เป็นคนที่สุดใหม่หมู่พี่น้องด้วยกัน ทั้งเอาจริงเอาจังและขยันขันแข็ง ไม่เห็นชอบตอนนโยบายของตระกูลสำหรับโทคิฟุมิแล้วเขาตั้งใจจะเอาใจใส่หลานชายที่คล้ายพี่สาวผู้ชาญฉลาดคนนั้น

"ให้ตายสิ ล่าบากจริงแฮะ"

โทคิฟุมิพิมพ์แล้วยักษ์ไหล ที่เหนือศีรษะ คาบานะคุโร่ร้องเสียงแหลมสูงประหนึ่งจะบอกว่าเห็นด้วย

ร้านขนส่งอินาริตั้งอยู่ใกล้สถานีรถไฟที่ทาโร่ต้องลงไปมหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่

เมื่อขับสปีดเตอร์ไปตามถนนแคบๆ ในเมืองธุรกิจ เขาก็มาหยุดที่หน้าอาคารสี่ตาค้างหนึ่ง อาคารหลังนั้นไม่เด่นสะดุดตา อาจเป็นเพราะมันตั้งอยู่ระหว่างซอกหลืบอาคารใหม่เอี่ยมขนาดใหญ่ ประตูทางเข้าสีน้ำตาลไหม้หนาหนักปิดทางเข้าหนาแน่นแทนประตูอัตโนมัติ หากไม่ใช่ผู้เกี่ยวข้องก็คงไม่คิดจะลองเปิดเข้ามาดูภายใน

หลังลงจากสปีดเตอร์ทาโร่อ้อมไปด้านข้างอาคาร บริเวณตรอกแคบระหว่างอาคารมีบันไดเวียนสีเงินติดตั้งอยู่อย่างเบียดเสียด เขาไต่ขึ้นบันไดเวียนพร้อมกับขมวดคิ้วให้เสียงฝีเท้าตัวเองที่ดังกึกก้องในแต่ละชั้น จนในที่สุดตรงหน้าก็ปรากฏประตูสีเงินบานหนึ่ง

ประตูส่วนที่เป็นกระจกมีสติ๊กเกอร์ติดอยู่ เป็นเครื่องหมายการค้ารูปจิ้งจอกสีขาวและสีดำนั่งตรงข้ามกันราวจะแสดงให้เห็นถึงวงกลมหยินหยางด้านล่างมีตัวอักษรสีแดงเขียนว่า 'ร้านขนส่งอินาริ'

ก่อนทาโร่จะส่งเสียงร้องเรียกว่า 'ขอโทษนะครับ' ประตูก็เปิดตัวเองเข้าไปด้านใน ได้จังหวะราวกับสังเกตการณ์ผู้มาเยือนอยู่แล้ว ทาโร่ยืนตัวแข็งเงื้อมือค้ำในท่าเคาะประตู แต่เมื่อคิดถึงคุณลักษณะการส่ง 'สินค้า' ของร้านขนส่งนี้ เขาก็ปรับอารมณ์ใหม่ได้ในทันทีที่ก้าวเข้าไป

"คุณฮินะอยู่มั๊ยครับ ผมทาโร่จากร้านมีสิจิโตะนะครับ"

24 นักรับจ้างล้างแค้น 1

ในอาคารสว่างไสวเกินคาดเมื่อเทียบกับด้านนอก

"ฮะ ทาโร่คุง เชิญจ๊ะ"

หญิงสาวคนหนึ่งโผล่หน้ามาจากประตูด้านซ้ายที่อยู่ลึกเข้าไปในทางเดินสีขาว เธอยังสาว ผมสีดำขลับเป็นมันจับแน่นผิวขาวให้โดดเด่น ดวงตาสีกระจ่าง เป็นสาวสวยผู้เรียบร้อย

"คุณโทคิฟูมิโทรมาบอกธุระให้ฟังแล้ว เชิญที่ห้องนี้เลย"

หญิงสาวคนดังกล่าวหรืออามาสึกิ ฮิโนะฮิเมะยิ้มแยมขณะผายมือเชิญ

ดูเหมือนเธอจะสนิทสนมกับโทคิฟูมิเกินเพื่อนร่วมงาน และเป็นหนึ่งในน้อยคนที่เรียกเขาด้วยชื่อ ไม่ใช่นามสกุล ได้ยินว่าเธออายุน้อยกว่าโทคิฟูมิสี่ปี แต่กลับให้ความรู้สึกสงบเยือกเย็นเกินวัย

ฮิโนะเป็นผู้บริหารบริษัทขนส่งนี้ ตัวเธอฟิสิกส์ขนาดเล็ก พนักงานก็น้อย แต่ที่นี้กลับมีความสำคัญอย่างขาดไม่ได้สำหรับคนบางกลุ่ม

"คนอื่นล่ะครับ"

"ไปเก็บของกับส่งของกันหมด ไม่มีใครอยู่เลย"

"ขอโทษนะครับที่มารบกวนตอนยุ่งๆ"

"ทาโร่คุงไม่ต้องขอโทษหรอก แล้วคุณโทคิฟูมิก็ช่วยเหลือพวกเราไว้มาก"

ดวงตาสีดำสนิทยิ้มอย่างนุ่มนวล ฟันที่เผยให้เห็นจากริมฝีปากเป็นสีขาวสุกใส

"ครับ..."

แต่น้ำชายของเขาคงไม่เคยทำอะไรที่เรียกได้ว่าเป็นการ 'ช่วยเหลือ' หรอก

เมื่อบังคับตัวเองให้อ้อมกลับไปได้ ฮิโนะก็เอียงคออย่างแปลกใจ

"เดี๋ยวฉันชงชาให้ นั่งรอก่อนสิ หรือเอาเป็นกาแฟดีกว่า"

"ฮะ ไม่เป็นไร ไม่ต้องหรอกครับ ยุ่งๆ แบบนี้ผมไม่รบกวนดีกว่า เสร็จธุระเมื่อไรผมจะขอตัวกลับเลย"

"ไม่ต้องเกรงใจนะ ถ้ามาสั่งงาน ทาโร่คุงก็ถือเป็นลูกค้าคนสำคัญ หรือกลัวน้ำชาที่ฉันชงให้เลยไม่ยากดื่ม"

ทาโร่สายหัวแรงๆ ให้อินะที่ยิ้มเป็นเชิงหยอก

"ไม่ครับ เอ่อ ฉันขอเป็นกาแฟแล้วกัน"

"กาแฟนะ รับประทานจ๊ะ"

อินะตอบแล้วหายเข้าไปด้านใน กลิ่นหอมหวานจางๆ ทำให้ทาโร่เกิดความรู้สึกเปรี้ยวอมหวาน

อย่างอินะคงจะเรียกได้ว่าเป็นผู้ใหญ่ ผิดกับหน้าชายของเขาลิบลับ

ไม่นานนักอินะก็ปรากฏตัวออกมาอีกครั้ง ในมือถือกาแฟมาสองถ้วย เมื่อวางถ้วยลงบนโต๊ะกระจกแล้วเธอก็ค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่งบนโซฟาตรงข้ามทาโร่ ส่งกลิ่นหอมหวานล่องลอยมาติดจมูก

"ขอโทษนะครับที่ทำให้ต้องวุ่นวาย..."

ทาโร่เบือนหน้าหนีจากท่อนขาขาวเหยียดตรงที่โผล่ออกมาจากชุดกระโปรงสูท สายตามองกวาดอย่างไร้จุดหมายไปหยุดอยู่เหนือเครื่องถ่ายเอกสาร ตรงนั้นมีใบปลิว 'รับสมัครคนทำงานพิเศษ' ติดอยู่ พนักงานรวมอินะด้วยมีทั้งหมดแปดคน ดูเหมือนเธอจะไม่คิดขยายกิจการ แต่การขาดคนทำงานก็เป็นปัญหาใหญ่

"ไม่ต้องขอโทษหรอก ทำตัวสุภาพขนาดนี้ฉันจะพลอยประหม่าไปด้วยนะ"

อินะใช้มือขวาประคองถ้วยกาแฟไว้ขณะหัวเราะอย่างล้อเล่น ที่นิ้วข้างซ้ายมีแหวนเงินส่งประกาย ทาโร่ไม่เคยได้ยินว่าเธอมีคู่นั้น แต่ไม่มีนั่นแหละแปลกกว่า เขาจึงมองใบหน้าของอินะแล้วก็อดจินตนาการไม่ได้ว่าผู้ชายคนนั้นคงเป็นคนดีกว่าโทคิฟุมิอย่างเทียบไม่ได้

พอวางถ้วยลงบนจานรอง อินะก็ยื่นมือไปหยิบหนังสือโดโจจิม่าใส่ถุงกระดาษอย่างประณีตก่อนจะนำหน้าหิ้งคร่าวๆ

"ถ้าขนาดนี้มีทามะน่าจะได้" หญิงสาวกระซิบเบาๆ "มิทามะ"

บริเวณปลายเท้าของทาโร่ปรากฏเงาสีเข้ม เงานั้นตั้งขึ้นจากพื้น ก่อเป็นรูปร่างขึ้นมาเห็นเป็นจิ้งจอกขนาดใหญ่ที่มีตาสีแดงเข้ม

ดวงตาสีแดงเข้มราวกับจะหยาดหยดตกลงกลายเป็นประกายเงามอง

ฮินะ ช่างเป็นภาพที่น่าเหลือเชื่อ ฮินะโน้มตัวลง ยื่นของไปตรงหน้าเงาจิ้งจอก อีกมือลูบหน้าผากที่ปรากฏเป็นรูปสามเหลี่ยมกลับด้านอย่างเอ็นดู

สิ่งที่ถูกเรียกว่ามีทามะคือจิ้งจอกดำ ภูตริบใช้ของฮินะ ไมลิ เรียกว่า ภูตริบใช้ก็ไม่ถูกนัก คงต้องบอกว่ามีทามะ 'ลิ่งลู' ฮินะอยู่ต่างหาก ทาโร่เอง ก็ไม่รู้รายละเอียด แต่ตามที่โทคิฟุมิเคยเล่าให้ฟัง รู้สึกว่าฮินะจะเป็นผู้ที่เรียกว่า 'ร่างทรงจิ้งจอก'

ตอนที่เห็นมีทามะ ทาโร่ตกใจมาก แต่พอมาที่นี้หลายครั้งเข้าก็ชิน ไปเองจนไม่รู้สึกตกใจกับเงาร่างที่ปรากฏตัวอย่างกะทันหันอีกต่อไป เมื่อเขา เอ่ยเรียก "มีทามะ" เช่นเดียวกับฮินะ เงานั้นก็เหลียวมองมาทางทาโร่ มัน กระดิกหางและส่งเสียงจิ้งจาดในลำคอ กิริยาดูละม้ายคล้ายทั้งแมวและสุนัข "ฝากนี่ด้วยนะ"

เงาส่งเสียงร้องแหลมสูงตอบรับคำขอร้องของเจ้านาย อ้าปากกลืนของ ที่อยู่ในถุงกระดาษแล้วกระโจนกลับสู่เงาที่ปลายเท้าอีกครั้ง เงาซึ่งเคยเป็น ลีดำเข้มค่อยๆ จางลงทีละน้อยจนรางเลือนไปกับบรรยากาศรอบตัวและ หายวับไปโดยปราศจากเส้นขนหลุดร่วงแม้แต่เส้นเดียวราวกับไม่เคยมีอะไรอยู่

ส่งจิ้งจอกดำไปแล้วฮินะจึงหันกลับมาทางทาโร่
"คิดว่าไม่ต้องห่วงมีทามะหรอก แต่จะรอจนกว่ามันจะกลับมามั้ย"
"ไม่ล่ะครับ"

ทาโร่หยุดคิดครู่หนึ่งแล้วส่ายหัว

หากปล่อยให้มิทามะจัดการคงไม่มีปัญหาเช่นที่ฮินะว่า แต่ถ้าอยู่ที่ ร้านส่งของอินารินานไป โทคิฟุมิคงไว้วางใจขึ้นมา แน่نونว่าไม่ใช่เพราะ เป็นห่วงทาโร่ แต่หน้าชายของเขาเหมือนจะเกรงใจฮินะ อาจเป็นเพราะเขา ลำนึกตัวว่าใช้ประโยชน์จากความใจดีของเธอ ส่งแต่งงานส่วนมาให้ตลอดเวลา

"ผมกลับล่ะครับ ต้องไปซื้อของทำอาหารเย็นด้วย"

เมื่อออกไปตามตรงแล้วทาโร่ก็นิวหน้า นี่ไม่ใช่ประโยคที่เด็กหนุ่มใน วิทยาลัยทวยหาญควรพูดเลย ฮินะเองก็คงไม่รู้ว่าจะควรตอบเช่นไรจึงส่งยิ้มเป็น เชิงเห็นใจให้

"งั้นเหอ... ทาโรคุงก็ลำบากเหมือนกันนะ"

เธอเผยความเห็นจากใจจริง จากนั้นเดินกลับเข้าไปในห้องด้านในคล้าย
นีกะโระออก มีเสียง "รอแป๊บนะ" ดังแว่วตามมา

"คุณฮินะ"

"นี่จ๊ะ ถ้าไม่รังเกียจเชิญแบ่งกันทานกับคุงโทคิฟุมินะ"

ในมือของฮินะที่เดินกลับมามีถุงกระดาษสีขาวติดมาด้วย เมื่อชะโงก
เข้าไปดูในถุงที่ประทับตราเครื่องหมายการค้าของร้านขนส่งอินาริกิเห็น
กล่องข้าวสี่เงิน ทาโรเงยหน้าขึ้นถามด้วยสายตาว่า 'นี่ไม่ใช่อาหารเย็นของคุณ
ฮินะหรือเหอ'

"อ้อ ไม่ใช่หรืออ้อ ฉันทำเพื่อไว้กะจะให้กินข้าวเย็นของโทมะคุงนะ
แต่โทมะคุงกลับทำหน้าที่แข็งแล้วบ่นว่า 'อินาริซูชิอีกแล้วหรือครับคุณฮินะ'
นี่เป็นอินาริซูชิไส้ผักห้าชนิด พอดีฉันทำมาเป็นของถวายเอะอะไปหน่อย"

ฮินะเอ่ยชื่อพนักงานที่เพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งจากเด็กทำงานพิเศษเป็น
พนักงานประจำ จากนั้นก็ยิ้มแห้ง

"ขอบคุณมากครับคุณฮินะ"

ความจริงเขาก็ไม่ได้กล่าวคำนั้นออกมาจากใจจริง แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง
ในกรณีของทาโรคุงเป็นเพราะมีศักดิ์ศรีในฐานะพ่อบ้านมากกว่าที่
จะบอกว่าเป็นคนตรงถึงได้รู้สึกแบบนั้น แต่เขาก็รับเอาถุงกระดาษมาแล้วลุก
ขึ้นยืน

เออละ ที่เหลือก็ไปหาซื้อกับข้าว มีอะไรเข้ากับอินาริซูชิไส้ผักห้าชนิด
บ้างนะ

พระอาทิตย์เริ่มเคลื่อนคล้อย เมื่อเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าก็เห็นเงาดำ
บินพาดผ่าน คาบาเนะคุโรนั่นเอง มันคงรอทาโรออกมาจากอาคารกระมัง
อีกตาเดียวบินร่อนลงมาเกาะป่าทาโร เขาใจเย็นลงกว่าตอนออกมาจากร้าน
มิสึจิโดมากแล้วจึงไม่รู้ลึกลับหงุดหงิดเมื่อเห็นมัน

ทาโรลดสายตามองคาบาเนะคุโรที่เกาะป่าอยู่แล้วถามขึ้น

28 นักรับจ้างล้างแค้น 1

"นายว่าจะไรดี คาบาเนะ"

ชิกิงามิหรือตามองร้านขายปลาพร้อมกับร้องเสียงสูง ทาโรพยักหน้ารับ
น้อยๆ

"นั่นสินะ เอาเป็นปลาต้มปรุงรสก็ง่ายดีเหมือนกัน"

ชิเออนากะ ทาคายูกิอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์เก่าโทรมไม่ไกลจากสถานี
รถไฟเท่าไรนัก

ข้างๆ มีแมนชั่นขนาดใหญ่กำลังก่อสร้าง อาจเป็นเพราะแถวนี้เริ่มมี
ภาพลักษณ์เงียบสงบอยู่เข้าที่แล้ว ระยะเวลาในเมืองจึงมีผู้อยู่อาศัยเพิ่มขึ้น
อพาร์ทเมนต์ที่ทาคายูกิอาศัยอยู่มีกำหนดจะถูกทุบทิ้ง ดูเหมือนเจ้าของ
คาดว่าจะมีผู้อยู่อาศัยย้ายเข้ามาอีกมากเลยมีกำหนดการจะสร้างแมนชั่นใหม่
ขึ้นแทนที่

ชายหนุ่มนึกถึงเรื่องที่ได้รับแจ้งจากเจ้าของขณะไต่บันไดสไลด์เป็น
หย่อมๆ

อพาร์ทเมนต์นี้อยู่สบายไม่เลวติดกับหน้าต่างที่เห็นภายนอก แต่กระนั้น
เขาก็เพิ่งย้ายมาอยู่เพียงสองปี ทำให้ไม่รู้สึกผูกพันแต่อย่างใด

แล้วก็ใช้เวลาสั้นๆแล้วด้วย

ชายหนุ่มยักษ์โหล่ ความจริงเขาไม่จำเป็นต้องพักอยู่ในอพาร์ทเมนต์โทรมๆ
แบบนี้ จะเป็นแมนชั่นราคาแพงหรือถ้าต้องการจะเป็นเจ้าของบ้านเดี่ยว กระเป๋
สตางค์ของเขาก็สามารถจ่ายไหว แต่ที่เขาเลือกแต่อพาร์ทเมนต์โทรมๆ
เช่นนี้ก็เพื่อให้ตรงเงื่อนไข เมื่อ 'งาน' เสร็จก็สามารถย้ายออกได้ทันที

คราวนี้จะไปไหนดีนะ

"แถบคันไซดีมัย หรือแถบโตไกดี คงกลับมาแถบคันโตไม่ได้พักหนึ่ง"

ทาคายูกิพิมพ์

คนแถวนี้ไร้ความสนใจต่อผู้อื่นจนน่ากลัว กระทั่งความโชคร้ายของ
คนข้างเคียงก็ยังมองเฉยราวกับเป็นเรื่องไกลตัว ความผูกพันระหว่างผู้คน
เจือจาง นั่นอาจทำให้งานของทาคายูกิง่ายขึ้น แต่มันก็ทำให้เขาพลาดช่วงเวลา

เหมาะๆ ที่ควรจะถอนตัวด้วย เขาเริ่มเก็บเงินได้มากแล้วก็จริง แต่มาระยะนี้ ก็เริ่มรู้สึกถึงสายตารู้อายากเห็นของผู้คนที่สอดส่ายเข้ามาเช่นกัน

"เอาเถอะ จะค้นยังไงก็ไม่เจออะไรหรอก..."

ชายหนุ่มเริ่มใช้ชีวิตอย่างการต้มตุ๋นหลอกแต่งงานมาตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน

การหลอกหลวงผู้หญิงช่างง่ายดาย แค่ทำตัวอ่อนโยน ชื่อสัตย์ ตั้งต้นเล็กน่อยก็พอ ขอเพียงอย่าให้ความรักเข้ามาแทรกแซงและแยกแยะให้ได้ว่าเป็นงาน การจะเล่นละครเป็นผู้ชายในอุดมคติก็ไม่ใช่เรื่องเป็นไปได้

แม่หนักใจจริงๆ

ทาคายูกิกลดสายตาลงไปยังแหวนที่ส่งประกายในมือแล้วหัวเราะคิกคัก

ผู้หญิงร่างบอบบาง ผมหสีด้ายาวถึงเอว ดวงตาเป็นสีเทาจางอย่างนุ่มนวล หัวเราะเขิน

'นี่ คุณยูอิจิ'

แหวนสีเงินสวมที่นิ้วนางช่างซ้าย รูปทรงโค้งนุ่มนวล เพชรสามเม็ดส่งประกายสีขาวย่อนตั้งฐานอยู่ตรงกลาง

เขาถามกลับขณะจับจ้องมันอย่างเหม่อลอย

'มีอะไรหรือ ซากิ'

มัดสีคาวะ ยูอิจิ นั้นเป็นชื่อเขาที่เธอรู้จักในความทรงจำ มือขาบบอบบางตัดกับแสงวาดเป็นเส้นโค้งในอากาศจับมือของทาคายูกิไว้ นิ้วรวบเข้าหากันขณะที่หญิงสาวยิ้ม

'ฉันมีความสุขมากเลยค่ะ'

"ฉันก็มีความสุขมากเหมือนกัน มีความสุขกับไอ้ที่อยู่ในหัวเธอนั้นแหละ"

ทาคายูกิพิมพ์ออย่างเหยยหยันแล้วถอดหลักฐานแห่งคำสาบานออก เขาถือมันไว้ด้วยนิ้วชี้และนิ้วโป้ง จากนั้นจึงยกขึ้นสูงปล่อยให้แสงอาทิตย์ส่องทะลุผ่าน แหวนที่เคยมีเป็นคู่ส่งประกายสีขาวยืดจ้าเช่นเดียวกับวันนั้น

๖๐ นักรับจ้างล้างแค้น 1

ถ้าเอาไปขายจะได้เงินเท่าไรนะ

มุมปากของทาคายุกิเหยียดเป็นรอยยิ้มขณะเจ้าตัวห้อยแหวนลง
กระเป่าเสื้อ

"เฮลละ พักสักนิดก่อนเริ่มงานใหม่แล้วกัน"

ตอนนี้เขาเลี้ยงสาวคนใหม่ไว้แล้ว คงไม่ได้อะไรเป็นกอบเป็นกำเหมือน
ผู้หญิงคนก่อน แต่น่าจะพอได้ค่าย้ายบ้านติดไม้ติดมือมาบ้าง เท่านั้นเขาก็จะ
ได้อำลาเมืองนี้เสียที

ทาคายุกิวางแผนการในอนาคตไว้ในหัวเสร็จสรรพเมื่อหยุดยืนหน้าห้อง
ฟุบ

จู่ๆ ลมพัดวูบบดบังสายตา ทาคายุกิรู้สึกกราวกับได้ยินเสียงสัตว์ป่า
ร้องครางดังแว่วที่ริมหู

ชายหนุ่มเผลอหลับตาไปด้วยความตระหนก ทว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น พอ
ลืมตาขึ้นอย่างหวาดๆ ทิวทัศน์ที่คุ้นตาก็ปรากฏตรงหน้า หนังสือพิมพ์เก่า
กองสุมไว้ด้านนอก มีเพียงเชือกกระดาศมัดไว้หลวมๆ ลมพัดมาวูบเดียวก็
พร้อมจะปลิวกระจัดกระจาย ความจริงมันคงถูกพัดกระจ่ายไปบ้างแล้วเมื่อ
ลมพัดมา บนริมทางเดินมีใบปลิวขึ้นฝนแปะอยู่

แต่กระนั้นหลังลมที่พัดวูบมาเมื่อครู่ก็ไม่มีกระดาศหนังสือพิมพ์ที่
กองสุมไว้ปลิวไปเลยแม้แต่แผ่นเดียว

ทาคายุกินึกงนขณะหันกลับมามองที่ประตู แล้วเขาก็เอียงคอด้วยความ
แปลกใจ

ในกล่องไปรษณีย์มีถุงกระดาษยัดไว้

"จากใครกัน"

เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่มีไปรษณีย์มาส่งก็ถือเป็นเรื่องผิดปกติสำหรับ
เขาแล้ว นี่ไม่ใช่ใบปลิวโฆษณาหรือจดหมายขายตรง ไม่ใช่ซองของขวัญจากคนรู้จัก
เป็นไปไม่ได้ เขาไม่เคยบอกที่อยู่พาร์ตเมนต์ให้ผู้หญิงที่คบกันรู้เลย ไม่เคย
บอกรับแม้แต่หนังสือพิมพ์ ตลอดสองปีไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อน

ทาคายุกิดึงถุงกระดาษที่ยื่นจากกล่องไปรษณีย์ออกมา มันหนักกว่า

ที่เห็น

ไม่มีตราไปรษณีย์ แต่บนฉลากกระดาษมีตราจิ้งจอกสีเขียวและสีดำว่าเป็น
วงหยินหยางประทับอยู่ ในช่องผู้รับมีชื่อ 'ซีเอนากะ ทาคายูกิ' เขียนไว้
ด้วยลายมือสวยงาม ส่วนชื่อผู้ส่ง...

"ร้านมิสึจิโตะ?"

ดูเหมือนจะไม่ใช่ชื่อคน นั่นก็เป็นชื่อร้าน

ทาคายูกิฝึกงูกระดาษออกทั้งที่ยังรู้สึกรังเกียจ เมื่อดึงเอาของข้างใน
ออกมา เขาก็พบว่ามันเป็นหนังสือปกแข็งสีแดงฉานราวโลหิตเล่มหนึ่ง ตัวอักษร
สีทองบนปกเขียนว่า 'โดโจจิ'

"โดโจจิ?"

วัดสมัยนี้โฆษณากันพิลึกแฮะ

เขาหัวเราะขึ้นจมูกประหนึ่งจะกลบเกลื่อนความโล่งใจ ก่อนโยนหนังสือ
ทิ้งไว้บนกองหนังสือพิมพ์เก่า

ร่างของทาคายูกิหายเข้าไปในห้อง ทางเดินด้านนอกดูเฉินๆ ไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลง กองหนังสือพิมพ์เก่าและถุงขยะที่ผู้อยู่อาศัยวางกองระเกะระกะ
ไม่มีใครคิดจะเก็บกวาด

ทว่ามีสิ่งเดียวที่ผิดแปลกไปก่อนที่ชายหนุ่มจะกลับเข้าห้อง

โดโจจิ หนังสือสีแดงที่เขาทิ้งไว้หายลับไปจากบนกองหนังสือพิมพ์เก่า
อย่างน่าอัศจรรย์ ราวกับไม่เคยมีอะไรอยู่แต่แรกนอกจากกองฝุ่น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)